Ч. 115 Второк 24 мая (5 червня) 1894. Рік IV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї невапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в Адміністрациї „Ґазети Львівскої“ і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр

Дальші події в Болгариї.

N. fr. Presse оголосила часть дуже цікавого приватного письма теперішного міністра справ заграничних Начовича, датованого дня 30 мая. Письмо се кидає не лиш нове сьвітло на відносини болгарскі, але єсть також вельми поучаюче для тих, що в борбі партийній спускають з ока інтерес загальний і беруть ся до тероризму, щоби лиш вдоволити особистим або партийним поглядам і пристрастям. Начович каже:

„Нині важний день для історії Болгариї. Настала зміна. Хвилево настала застоя в розвою, обходимо іменини князя а релиґійні і войскові церемониї займають сьвіт офіцияльний. Приготовленя до залагодженя кризи пороблять ся пізнійше тим скорше. Поки що доказує вибух єї, що опозиция вела борбу против дотеперішної системи з повним правом; не особисті інтереси, не взгляди на бажаня якоїсь партиї руководили нею; душею єї змагань було лиш то, щоби зважати на то невдоволенє з хиб стамбуловскої управи, яке ставало чим раз загальнійше. Було би імовірно дійшло до сумного заколоту, коли-б надія опозициї не була здійснила ся. Хто знає Болгарию і єї нарід, мусів то предвидіти. Певно, що й Стамболов чув в собі щось подібного і побоював ся; він взяв ся для того до такого способу, якого тут в краю не уживано ще від часів Кавльбарса, він домагав ся проголошеня стану облоги, не щоби здушити якісь непокої, бо таких не було, лиш щоби запудити противників правительства. В крузі міністерства противив ся сему жаданю дуже сильно міністер Петров, а князь годив ся на єго поступованє та на наведені причини тогож. Таке пониманє річи спонукало Стамболова написати письмо до князя, в котрім він обжаловує єго о то, що він скріпив опозицию занадто лагідним поступованєм та підпирав армію в єї змаганю добити ся впливу політичного. Ледви що той протест відійшов на свою адресу, як вже Стамболов постановив відкликати єго та ідучи за радою Грекова, котрий розуміючи добре положенє благав свого товариша, не брати ся до крайних средств, не зривати зовсім з князем і не замикати собі на всегди дороги до повернення до власти.

По сім відбула ся рада міністрів; постановлено просити князя, щоби повірив Грекову утворенє нового кабінету, в котрім би Стоілов і Начович та ще кількох людий з опозициї знайшли безусловно місце. Князь приняв той проект і повірив Грекову роботу, яку доразив єму Стамболов. Аж до сеї хвилі не звернув ся князь до нікого більше, лиш до Странского і Тончева, але перший з них заявив в своїм і в імени неприсутного Тончева, що оба не приймуть покликаня до кабінету Грекова; Стоілова і Начовича не запитувано доси о їх думку, але нема сумніву, що й они не згодились би, та що міністерство Грекова в сїй хвили не можливе, бо кождий уважав би єго лиш за покриву, що мала би закрити намірене скорого повернення Стамболова. Ніякий поважний політик не підоймесь роботи в таким кабінеті. Длятого єсть нині лиш одна політична можливість: Нам потреба коаліцийного правительства, в котрім би були заступлені всї три великі партиї: консерватисти, ліберали і радикали. Се правительство мало би направити похибки своїх попередників. Похибки ті не знаходять ся на поли заграничної політики, котру на жаль при осуджуваню болгарских відносин беруть за границею в рахубу, підчас коли людність нашого краю єсть змушена звертати дуже поважно свою увагу на внутрішну управу.

Заграничнa політика не може і не змінить ся в Болгариї; хто небудь буде стояти на чолї діловодства, чи Стамболов або Греков, чи Стоілов або Радославов, кождий з них, коли не перестане уважати себе за Болгарина, буде придержувати ся дотеперішної дороги. В тім лежить точка ваготи політичного положеня. Наш край має переходити більшу економічну кризу, котра була би адміністрацийною кризою небезпечно заострена; лиш міністерство, що має довірє в народі, може подати поміч. Верненє Стамболова було би небезпечним тепер, коли він серед таких надзвичайних обставин подав ся до дімісиї. Кабінет Грекова має мало вигляду. Певно, що князь стрічає не мало трудностий, позаяк і репрезентанти заграничних держав, котрі мають на оці лиш заграничну політику Стамболова, старають ся о то, щоби він лишив ся при власти. Але події і сила природних потреб суть вкінци значнійші як всяка инша підпора. Може бути, що князь уступить напорови таких дорадників, але то не вийшло би ані на єго, ані не на щасте Болгариї.

Інтерес краю мусить побідити інтерес всякого правительства, котре має свої заслуги в минувшости а не в теперішности. То єсть історична правда, котра оправдує ся також і в розвою орієнтального народу, котрий має занадто таланту і змислу независимости, як щоби зносив строго панованє нагадуюче кнут. Хто знає верховодячих членів опозициї, той знає, що они мають досить патріотизму, честности і хара-

---

4)

З КРАЮ ФАРАОНІВ.

Культурно-етноґрафічні образки з нинїшного і стародавного Єгипту.

(Після: Г. Бруґша, Ґ. Рольфса, Т. Наймана і др.)

I.

З Трієсту до Александриї. — Стара Александрия. Александрийска бібліотека. Стовп Помпея. — Рамле і Абукір. — Порт-Саід і канал суеский. — Ісмаіла і Суес. — Гора Синай.

(Дальше.)

Послідні доми Порт-Саіду щезають поза нами, а по західнім боці каналу тягне ся перед нами в безконечність озеро Менсалех. Давнійше було оно ще й по всхіднім боці, але тепер оно тут осушене і дно єго переходить тепер в рівнину, на котрій стояло колись в глубокій старині місто Пелюзиюм, з котрого нині остались ще ледви сліди. Озеро се представляє собою дуже цікавий вид, особливо під ту пору, коли єсть повінь; тогди можна побачити на нім тисячі а тисячі всілякого водного птацтва, особливо же: пеліканів, флямінґів, бузьків, ібісів і т. д. Иноді покаже ся десь яка єгипетска фелюка (лодка) з мисливими, що виїхали на озеро стріляти птахів. Канал тягне ся сим озером на 30 кільометрів далеко і аж тут можна побачити, якої то сили, якого промислу людского треба було, щоби повести сюди канал. Вода тут заєдно змиває береги каналу, а земля з них спадає на першу лаву під водою. Береги треба що хвиля направляти і скріпляти їх фашинами, а з каналу вибирати землю. Давнійше мусїли всю роботу робити люди; тепер улекшено єї бодай тим способом, що вздовж берегів покладено шини, по котрих мули тягнуть малими візками пісок. До добуваня землї з каналу і вичищуваня єго служать окремі кораблї з відповідними до того машинами, а при кінци третої стациї стоїть постійно один такий корабель, котрий підносить добутий намул з каналу на 10 сяжнів високо і спускає єго 33 сяжнів довгим коритом в пустиню.

По другій стороні каналу, на всході, як далеко сягне око, не видко нїчого більше, лиш пустиню — жовтаво-червоний пісок, котрий місцями збив ся в горби або покрив ся шкаралупою з соли — доказ, що сіль та лишила ся тут із морскої води. Тут вже майже ані сліду якоїсь ростинности; нїгде не видко нїякої деревини, лиш рідко де покаже ся який бодак або кактус та маленький корчик тамариндовий. Наконець доїзджаємо до стациї Ель-Кантара. На всхіднім березї каналу видко арабске село; сюди переходить головний шлях, котрим ідуть каравани із Сириї через канал до Єгипту. Для переходу єсть тут на каналї міст на чайках; тут можна побачити нераз по кілька сот верблюдів, переходячих з набором, коло котрих ідуть люди верхом на конях або таки ідуть пішки. З відси почавши стає канал місцями дуже вузкий, а береги єго піднимають ся чим раз висше, аж наконець поза озером Баллах (озеро дактилеве), в стороні званій Ель-Ґісp (пороги) доходять до найбільшої висоти, бо до 12 а навіть до 16 метрів понад воду. В отсих сторонах перебуває також найбільше т. зв. каналових жебраків. Одіті в дрантиві кафтани, або на пів голі лежать они в піску та вигрівають ся і чекають на надходячі кораблї. Скоро лиш покаже ся який корабель, біжать они берегом поруч него та просять плачливим голосом, щоби їм дати бодай кавалок сухаря. Люди з кораблів кидають їм сухарі та гроші, а они вхопивши подану милостиню прячуть єї в свої лахи, і задоймивши їх біжать дальше за кораблем нераз і чверть милї далеко.

Минувши Ель-Кантару випливає корабель незадовго на велике озеро Баллах, що тягне ся кільканайцять кільометрів аж поза місцевість Фердунах. Від сего озера аж до озера Тімсах (озеро крокодилів) або т. зв. „малого гіркого озера“ іде канал згаданою вже стороною Ель-Ґісp. Коли вже доплиьає ся до Ісмаіли, видко тут по правім боці каналу до нині слїди тих бараків, що стояли тут підчас отвореня каналу, а в котрих збирали ся тогди репрезентанти майже цїлого цивілїзованого сьвіта; тут показують також деревляний паві-

ктеру, щоби сожалїти над тим, що такий муж державний, як Стамболов, думав, що треба так далеко пійти, як він то робив, та що він міг аж взяти ся до крайних средств в користь своєї власти против народу. Декотрі з теперішних противників Стамболова були его товаришами, они можуть з чистою совістию собі сказати, що робили, що могли, щоби вдержати его від похибок, котрі тепер поборюють цїлою своєю енерґією. На жаль, всї добрі прикмети Стамболова мають ту небезпечну недостачу, що чужа рада, хоч би й добра єсть для них лиш рідко приступна. Задержувати нинї Стамболова на силу в урядї, було би погубно; на місце зужитого правлїня треба поставити щось нового, що успокоїло би уми. То лежить не лиш в загальнім інтересї, але й в інтересї Стамболова. По довшім часї, коли помракне темна сторона его правлїня, а лишить ся лиш згадка о тім, що єму Болгария завдячує, буде він міг знов вернути та прийти до своєї власти. Аж до того часу буде чадачею других старати ся о добро і спасенє своєї вітчини!"

Так говорить хиба лиш патріот, не засліплений пристрастию партийною, у котрого передовсім інтерес народу на оці.

Перегляд політичний.

В суботу закінчили ся засїданя Палати послів а слїдуюча сесия розпічне ся аж в осени.

З причини дімісиї міністерства Векерлього настало на цїлій Угорщинї велике роздразненє. Векерльому роблять все ще великі овациї а з провінциї надходять для него телєґрами признаня. Нинї мав відбути ся в его честь похід з смолоскипами, але з причини приїзду Є. Вел. Цїсаря відложено его на пізнїйше. Ґр. Кін-Гедерваріому не удало ся доси утворити кабінету, він стрічає всюди неохоту і місцю его уважають вже за розбиту. Є. Вел. Цїсар приїхавши нинї рано до Будапешту покликав его зараз до себе на авдієнцию.

До Pol. Corr. доносять з Петербурга, що послїдні вісти о заговорі в Росиї були дуже невірні, бо не було анї пїякого підмінованя замку в Смоленьску, анї не арештовано тілько людий, як говорено. Межи арештованими єсть найбільше студентів і низших урядників.

Новинки.

Львів дня 4 червня.

— **Найдостойнїйший Архикн. Кароль Людвик** приїздить нинї по полудни до Львова на відкритє вистави краєвої, котре має довершити завтра в імени Є. Вел. Цїсаря. Столиця і край витають з сердечною радостию Найдостойнїйшого Гостя, а до сего загального обяву радости прилучаємо і ми свої щирі чувства і кличемо Найдостойнїйшому Гостеви: Най жиє многі лїта!

— **Програма отвореня вистави краєвої.** О годинї 6 рано завтра дня 5 червня „Гармонїя" відограє по улицях Львова побудку. О г. $8^1/_2$ в катедрі латиньскій відбуде ся торжественне богослуженє, на котре збере ся комітет вистави і виставцї. По богослуженю школи, товариства і цехи станують повздож дороги, що веде від Намістництва на площу вистави. О г. 10 особи, запрошені на отворенє вистави, зберуть ся перед промисловим павільоном на місцях, означених комітетом. О г. 11 перед полуднем приїде Є. Ц. Високість Найд. Архикнязь Кароль Людвик. Коли переїде браму вистави, музика відограє імн народний. Повіз стане коло головного входу промислового павільону, де Найд. Архикнязя повитає комітет. Коли Найд. Архикнязь займе місце в цїсарскім павільонї, попросить Єго презес комітету о отворенє вистави. По відповіди Найд. Архикнязя вистріли з моздірів і дзвони оголосять міщанам, що вистава отворена. Торжество закінчить ся сьпівом імну народного і кантат, польскої і руской. Відтак звидить Найд. Архикнязь промисловий павільон і инші. Порядок всюди буде удержувати сторожа почестна.

— **Іспит зрілости** в академичній рускій ґімназиї у Львові відбув ся в днях від 28 мая до 1 червня під проводом краєвого інспектора п. І. Левицкого. Іспит складало 20 абітурієнтів, з котрих видержали іспит зрілости з добрим успіхом: Орест Авдикович, Петро Гарух, Евген Ґвоздецкий, Тадей Гриневич, Іван Іжиковский, Теофіль Карачевский, Мирон Коритко, Денис Коцюба, Алекс. Кузьма, Володимир Куницкий, Мирослав Лаврецкий, Яков Овчарский, Стефан Пеленьский, Іван Полохайло, Лев Породко, Витолд Рогошевский і екстерніст Ґустав Березовский-Арсенич. Двом позволено поправити іспит з одного предмету по феріях, а одного репробовано на цїлий рік. Двайцять абітуриєнтів має складати іспит зрілости в осени.

— **В Отиневичах** в Ходорівщинї отворено читальню дня 15 мая за почином господаря Ілиї Пука. По богослуженю зібрали ся основателї, громадяни і гості в хатї господаря Миколи Головчака, котрий відступив для читальнї на цїлий рік безплатно свою хату. Окрім місцевого пароха прийшли: о. Боднар з Поднїстрян, учитель Ст. Шоробура з Острова і місцевий І. Штокаль, всї щирі і ревні приятелї народу, жена учителя п. М. Штокалева і комісар п. Свейковский. Збори відкрив найстарший віком основатель ч. Ник. Головчак. Провідник зборів о. Дудиньский вказав на велике значінє читалень і пояснив статути. П. Ст. Шоробура загрів громадян до впису в члени і пояснив, що й жінки можуть бути членами читальнї. О. Боднар піднїс в своїй промові ще раз значінє читальнї, висказав надїю в її будучність бо щира праця місцевої інтелїґенциї підготовила відповідно почву для неї, і внїс многоліте Є. В. Цїсареви. П. Шоробура висказав надїю, що читальня стане взором і заохотою для сусїдних громад, а особливо заохотить членів до ревної а згідливої спільної працї, нагадавши слова Котляревского про „згоду в семействі"; великий процент людий письменних в селї обезпечує розвій молодої читальнї. О. Голова відчитав дальше письмо від товариства „Просьвіти" і вказав на прислані даром з „Просьвіти" книжки: весь збір одноподушно й сердечно зложив „Просьвітї" подяку. До видїлу вибрано головою о. Дудиньского, заступником І. Штокаля, секретарем І. Похожая, бібліотекарем І. Пука, а скарбником В. Коцовского, кромі них ще М. Головчака і С. Сьвірского. Доси вписало ся до читальнї 30 членів. На читальню зібрала п-нї Штокалева 8 зр. 10 кр.

— **При доповняючих виборах до ради повітової в Бродах** дня 1 червня вибраний о. Григорий Ярема 155 голосами на 213 голосуючих. Др. Должицкий одержав 4 голоси, Іван Олїйник з Тростяниця 44.

— **Руско-народний театр** під управою „Бесїди" буде підчас вистави давати представленя в сали музичного товариства в Скарбківскім будинку, в котрім тому кільканайцять лїт відбували ся соймові засїданя. Спершу, як то ми недавно доносили, хотїла „Бесїда" вибудувати театр деревляний при ул. Кохановского у Львові (На рурах), але будову і газовий устрій почислено так дорого, що „Бесїда" не могла рішити ся на неї і наняла простору салю музичного товариства, де наш театр буде міг також вигідно помістити ся.

— **Самоубийство 14-лїтної дївчини з — любови.** У Видни отруїла ся сими днями 14-лїтна донька шевця, Іванна. Причиною сеї розпуки дївчини, а радше — дитини ще, що ходила до школи, була — любов. Іванна любила вже від довшого часу далеко старшого від неї комісіо-

---

льон, збудований в маврийскім стилю умисно на принятє тодїшної французкої цїсаревої Евгениї. Дальше на заходї, поза озером, виднїють ся кипресові і пальмові гаї, поза котрими лежить місто Ісмаіла. Єсть то місто нове, бо збудоване в 1863 р., і назване по імени тодїшного кедива (віцекороля) египетского Ісмаіла-пашї. В часї, коли копано канал суеский, мало се місто велике значінє і панував тут великий рух; від часу отвореня суеского каналу оно підупало і держить ся ще лиш тим, що тут єсть осїдок центральної управи суеского каналу, котра однакож має бути перенесена до Порт-Саіда. Ісмаіла має нинї ледви 3000 мешканців. Місто має широкі і рівні улицї, але доми суть досить нужденні. В Ісмаілї суть два католицкі монастирі оо. Францісканів і сс. Францісканок, що удержують тут дївочу школу, в котрій учать по француски, по італїяньски та по арабски. Від міста до стациї каналової досить далеко. Тут зміняє ся проводир корабля. Звідси приходить корабель в межискалисті стїни Серапея, а минувши стацию Пусум, випливає на „велике гірке озеро", широке на чотири милї. На обох кінцях сего озера стоять морскі лїхтарнї. Тут пливе вже корабель повною силою і майже в годину перепливає цїле озеро. За помочою доброго дальновида видко по правім боцї озера зелїзницю, що веде з Суеса до Каіра, а далеко в глубинї виднїють ся в червонавім сьвітлї суескі гори, котрих найвисший вершок становить т. зв. Джебель (гора) Атака.

В обох т. зв. гірких озерах єсть вода солона і гіркава, як в мори, що єсть доказом єї морского походженя. І дійстно; ґеольоґічні розслїди поучили, що цїла суеска шийка, котра сполучає Африку з Азиєю, а котру перекопано каналом, була дном давного моря, котре сполучало нинїшнє Червоне море з морем Середземним. То дно піднимало ся поволи і висихало а оба гірки озера і положені дальше на північ від них озера Баллах і Менсалех суть ще останками давного моря, лиш в двох послїдних озерах єсть вже вода більше солодка в наслїдок постійного доплиду води з Нїлю.

Дальша їзда каналом не представляє вже нїчо так дуже цікавого. Допливаючи до кінця озера можна побачити на західнім его березї розвалини якогось стародавного перского памятника, котрі можуть послужити за доказ, що колись і Перзи за короля Дарія Ґістаспа займали ся тут копанем каналу; дальше перепливає ся попри місцевість Еш-Шалуф, лишає ся по лївім боцї розвалини стародавного міста Арсіное і наконець впливає ся до порту Ібрагіма в заливі суескім напротив міста Суесу.

Місто Суес стало ся нинї дуже важним для морскої торговлї Єгипту. Ще перед виконанем каналу мало оно ледви півтора тисяча мешканців; нинї єсть то місто досить велике, котре має звиш 12.000 мешканців, між котрими до двох тисячів суть Европейцї, переважно Анґлїйцї, Нїмцї і Італїянцї. Оно лежить над самим найдальше на північ висуненім кінчику Червоного моря, на пустім півостровци та опирає ся своєю арабскою частию об гору Атака. Арабска часть міста єсть обведена муром, має доми вправдї збудовані з каміня, але дуже лихі, і 8 мошей; европейска часть лежить близше побережа, але не має також красних і величавих будинків. В сїй части суть европейскі консуляти, анґлїйский уряд почтовий, аґентури корабельні і ґотелї. На півночи від міста кінчить ся канал солодкої води, котрий виходить з Нїлю коло Каіра, іде попри Ісмаілу і заосмотряє в солодку воду стациї каналу суеского. Вода в тім каналї стоїть на 2 метри висше як в мори. Зараз коло каналу суть склади Арабів, котрі приходять тут з своїми караванами числячими иноді й по 1000 верблюдів. На полуднє від міста, більше на всхід виходить в море величезна на 3 кільометри довга камінна гребля, на котрій стоять арсенали, маґазини і варстати. Гребля та підходить аж до порту Ібрагіма і стоячої тут лїхтарнї морскої а по ній іде також зелїзниця, котра приходить тут аж з Каіра. Порт Ібрагіма єсть розділений на дві части: на порт воєнний і порт торговельний, єсть так великий, що може в нїм вигідно змістити ся 500 великих кораблїв. Людність міста представляє рідку навіть в Єгиптї різнородність: попри правдивих Єгиптян і Арабів можна тут побачити темно-чорних муринів арабских, жиластих бедуїнів, Сомалїв, Індів та Хінців а попри них репрезентантів всїляких народностий европейских. Житє тут таке саме як і в других єгипетских містах.

Із Суеса можна за кілька днїв дістати ся на Синай, в гори, де Господь Бог дав Ізраилитянам, котрих завів туди Мойсей, свої заповіди. Не треба однакож думати, що Синай то одна

нера, а що послідними часами настала між ними незгода та й родичі о тім дізнали ся і старали ся їх розлучити, ексцентрична дївчина зажила з розпуки отруї. Ледви живу відвезено єї до шпиталю.

— **Шістьдесять кістяків людских** найдено у Львові при будові каналу на площи Вугляній в земли два метри глубоко. Кажуть, що там було давно кладовище, а лїкарі сказали, що ті кости лежали вже зі сто лїт в земли. Поховано їх на янівскім кладовищи.

— **Убийство за 60 кр.** Робітник віденьский Іван Кеніґсберґ запивав ся разом з товаришем Печивою в кількох шинках. Печиві не стало вкінци гроший; пожичив собі кількадесять крецарів в однїй реставрациї і пішов з Кеніґсберґом до каварнї. Ту казали собі оба дати гербати. Але Печива не хотїв платити за товариша, чим розлютив его страшно. Печива був зовсїм пяний; Кеніґсберґ вивів его за місто, убив его в страшний спосіб і забрав єму з кишенї 60 кр. Коли его зловили, признав ся зараз до вини.

— **Мешканя підчас вистави краєвої.** До поводженя вистави може дуже причинити ся достарчене мешкань для приїзжих гостий. А що львівскі готелї не можуть і половину їх помістити, то Дирекция вистави рішила зарадити тому в той спосіб, що в пяти нанятих домах урядила 150 комнат з можливою вигодою. В тих комнатах є зі 180 ліжок. На головнім двірци зелїзницї державної підчас вистави находить ся бюро кватирункове, де приїзжі, що хотять мешкати в приватних домах, можуть зголошувати ся. Одно або два ліжка з постелю, сьвітлом і послугою по дуже мірних цїнах. Центральне бюро кватирункове находить ся в касинї міскім при ул. Академічній ч. 13.

— **126 лїт житя.** В Саратові, як доносить місцевий *Листок*, ветеран з часів наполеоньских, знаний в цілім місті поручник Миколай Савин, обходив дня 9 м. м. 126 роковини своїх іменин. Як показує ся з леґітимациї, старець сей уродив ся дня 31 цьвітня 1768 року.

— **Замість перстенів.** Один Англичанин видумав такий спосіб замість уживаня перстенів. Він пише в Pall Mall Gazette таке: „Зовсїм поважно і не на сьміх подаю спосіб, що зарадить неодному зводженю серця і иншим любовним пригодам. Кождий муж і кожда жінка замість перстеня має собі на третім пальци лївої руки дати витатуовати перстень на шкірі (шкіру наколює ся легко і запускає ся красками). Такого натурального перстеня не міг би нїхто сховати в кишеню через що муж не вдавав би нїколи кавалера, а жінка вдови (буває і так на сьвітї). Значить, не могли би зрадити. З таким перстенем на пальци той, котрому жінка надоїла і він хоче як Турок мати другу і третю жінку, мав би великий клопіт, бо не міг би нікого обдурити. Ту, розуміє ся, треба би установити якісь правила. Н. пр. вдова і вдовець під перстенем дістала би ще зьвіздку. Розвідка дістала би хрест на перстени. Жінка, що вийшла вже за третього чоловіка, мала би три перстенї. Татуовати мав би сам уряд. — Таку раду подає практичний Англичанин. А що робити, як хто носить рукавички?

— **Веселу подію** розповідають собі в Лондонї. Леді (панї) Абердін купувала в склепі ріжні найновійші ноти: Леонкаваля, Сулївана і п. Вже закупила майже все, що хотїла, але ще поклала гроші на стіл і каже: — А ще „Поцїлуй мене, мій милий, на пращане!" (Так зве ся одна композиция). — Що? що? — питає ся помічник книгарский тай дивить ся здивовано на гарну паню. — „Поцїлуй мене, мій милий, на пращане" — повтаряє панї. Помічник довго не надумує ся, приступає до панї Абердін, обнимає єї і цїлує, аж любо. Панї в крик, помічника рукою по носї, галас такий, що й инші помічники позбігали ся. Зараз того помічника нагнав принципал зі склепу і вимовив єму службу. Перед судом відбула ся друга сцена. Перша інстанция засудила его на кару, друга увільнила, бо каже, що годї не поцїлувати такої гарної дами, але не признала єму відшкодованя; поцїлуй має винагородити всю страту. Обі сторони були таким засудом вдоволені. Леді Абердін навіть горда на то, що сам суд признав єї красу, а помічник книгарский дістав зараз в иншій книгарни таку добру посаду, яка єму й не снила ся.

Господарство промисл і торговля

Надзвичайні поїзди по знижених цїнах будуть курсувати між Краковом а Львовом, а також між Чернівцями а Львовом в часї вистави краєвої. — Дирекция зелїзниць державних оголошує в тій справі, що слїдує: Почавши від дня 4 червня почнуть курсувати поїзди особові по знижених цїнах з Кракова і Черновець до Львова. Перший надзвичайний поїзд вийде з Кракова дня 4 червня о год. 9 мін. 35 вечером. О тій самій годині буде відходити з Кракова кождої слїдуючої суботи надзвичайний поїзд особовий і буде приїздити до Львова о г. 7-ій мін. 12 рано. Ті поїзди будуть задержувати ся на кождій стациї. Їзда з Кракова до Львова разом з картою вступу на виставу буде коштувати III-ою клясою 3 зр. 98 кр., II-ою клясою 7 зр. 54 кр., I-ою клясою 11 зр. 12 кр.; з Тарнова там і назад з картою вступу на виставу III-ою клясою 3 зр. 46 кр. II-ою клясою 6 зр. 52 кр., I-ою клясою 9 зр. 58 кр. З Ряшева: III. кл. 3 зр. 26 кр., II. кл. 6 зр. 12 кр., I. кл. 8 зр. 98 кр. З Ланьцута: III. кл. 2 зр. 92 кр., II. кл. 5 зр. 40 кр., I кл. 7 зр. 92 кр. З Ярослава: III. кл. 2 зр. 86 кр., II. кл. 5 зр. 30 кр., I. кр. 7 зр. 76 кр. З Перемишля: III. кл. 2 зр. 24 кр., II. кл. 4 зр. 8 кр., I кл. 5 зр. 92 кт. і т. д. Цїна їзди разом з картою вступу на виставу за віддалене 451—500 клм. буде виносити III. кл. 5 зр. 50 кр., II. кл. 10 зр. 60 кр.; 401—450 клм. III. кл. 5 зр., II. кл. 9 зр. 58 кр.; 351—400 клм. III. кл. 4 зр. 48 кр., II. кл. 8 зр. 56 кр.; 301—350 клм. III. кл. 3 зр. 98 кр., II. кл. 7 зр. 54 кр.; 251—300 клм. III. кл. 3 зр. 46 кр., II. кл. 6 зр. 52 кр.; 201—250 клм. III. кл. 3 зр. 46 кр., II. кл. 6 зр. 52 кр. і т. д. — Карту вступу на виставу буде відривати білетер аж при входї на площу виставову. Карта вступу відірвана від білету не надає права увійти на виставу. Білети поворотні заосмотрені також контрольним відтинком; сего відтинка не вільно відрізувати подорожному під утратою права назад вернути. Карти поворотні важні 5 днів. День видачі білету числить ся яко перший день, отже їзда поворотна мусить бути покінчена з упливом 5-ого дня о півночи. Поворот зі Львова може наступити або поїздами надзвичайними, що будуть відходити зі Львова кождої неділї о год. 11 мін. 25 в ночи, або довільними звичайними поїздами особовими. Уживати поїздів поспішних не вільно навіть за доплатою. До їзди поворотної не треба стемплювати свого білету при касї особовій у Львові.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Відень 4 червня. Є. Вел. Цїсар виїхав вчера до Будапешту.

Софія 4 червня. Вість о арештованю Стамболова і его товаришів єсть зовсїм безосновна. Лиш дім Стамболова для его особистої безпечности стереже войско. В краю спокій.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1894, після львівск. год.

Відходять до

	Поспішний		Особовий			
Кракова	3 00	10·46	5·26	11·11	7·31	—
Підволичиск	6·44	3 20	10·16	11·11	—	—
Підвол. Підзам.	6·58	3·32	10·40	11·33	—	—
Черновець	6 51	—	10·51	3·31	11·06	—
Стрия	—	—	10·26	7·21	3.41	7 46
Белзця	—	—	9·56	7·21	—	—

Приходять з

Кракова	3 08	6·01	6·46	9·36	9·36	—
Підволочиск	2·48	10·06	6·21	9·46	—	—
Підвол. Підзам.	2 34	9·49	9·21	5·55	—	—
Черновець	10 16	—	7·11	8.13	1·03	—
Стрия	—	—	9·23	9·10	12·46	2·38
Белзця	—	—	8·24	5·21	—	—

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

В інформацийнім бюрі ц. к. австр. зелїзниц державних у Львові ул. Третого Мая ч. 3. (Готель Імперіяль) продає ся білети полосові і окружні, пляни їзди і тариф у форматї кишеневім і дає ся інформациї в справах тарифових і перевозових. У тім бюрі, а також у такім самім бюрі у Відни (I. Johannengasse 29) уділяє ся устних або письменних пояснень в справах служби на ц. к. австр. зелїзницях державних. О скілько підручники зізваляють, можна тамже засягнути інформаций що до решти австро-угорских і заграничних зелїзниць.

Час подаємо після годинника львівского він різнить ся о 35 мінут від середно-европейского (зелїзничого): коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 35 мін.

гора; єсть то цїла громада гір, що розложила ся на півострові синайскім а котрої вершки доходять до значної висоти. Цїла маса тих гір складає ся з т. зв. первістного каміня, т. є. такого, що повстало з розстопленої в серединї земли маси, а котре називаємо ґранітами, порфірами, сиєнітами і т. д. Се каміне єсть дуже тверде і длятого синайскі гори суть пусті і голі, повні печер і дебр а лиш рідко де поміж ними показують ся долинки з жерелами, зарослі травою та пальмами. В горах сих приходить ся длятого дуже трудно жити а вся тутешна людність держить ся більше побережа і тих не многих долин, званих по арабски „ваді", в котрих по дощах збирає ся вода і робить їх урожайними.

В ті сторони синайского півострова, про котрі знаходимо згадку в св. письмі, найлекше дістати ся морем до побережного міста Тор або Тур, а з відси через пустиню синайску звану нинї пустинею Каа просто в гори. Однакож арабскі племена, що жиють в сих сторонах, ходять до Єгипту до нинї тим самим караванним шляхом, котрим ішов свого часу Мойсей з Израилитянами т. є. побережем через пустиню та оази в нїй, де до нинї стрічають ся жерела, звані жерелами Мойсея (Аін-Муса) аж до Суесу, а звідси вже аж до Каіра. Память Мойсея жиє в сих сторонах до нинї, що видко не лиш із назви кількох жерел та одної гори, але й з того, що в племени Товарів, котре жиє в пустини Каа на західнім побережу під синайскими горами уважає ся Мойсей за найбільшого сьвятого. Племя Товара, котре числить що найбільше яких 12.000 душ єсть тут найчисленнійше; оно єсть арабского походженя, і нїби то магометаньскої віри, але не знає майже нїчого о постановах тої віри; знає лиш свого сьвятого — Мойсея або Мусу і всїлякі забобони та чудотворні шматки, камінчики, мушлї, пацьорки і т. д. котрими обвішує тут себе кождий чоловік і свою худобу. Товара, що значить „мешканцї Тора", суть люди дуже бідні, котрі ведуть кочуюче житє, мешкають по найбільшій части в печерах або в низьких подовгастих шатрах і випасають вівцї та кози і держать також верблюдів. Лиш в долинах, де єсть подостатком води, ставлять они собі досить лихі хати з каміня і займають ся потроху управою рілї; впрочім головний запас збіжа привозять они собі з Єгипту через Суес. Товари їдять лиш дуже рідко мясо, головно баранину, або мясо з козорога, званого тут „тетель", на котрого полюють дуже радо по заранках на синайских горах. Найбільшим присмаком єсть у них пражена або печена саранча. Видко, що в сих сторонах служила саранча вже в дуже давних часах людем за поживу, бо й о сьв. Івані Хрестителю згадує ся, що він живив ся в пустини саранчею. Для нас їсти саранчу було би дуже гидко та хиба вже не знати, який голод змусив би наших людий до того; тут однакож, як і в цїлій арабскій пустини уважають саранчу не лиш за добру поживу, але навіть за присмак.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає Адам Креховецкий.

І Н С Е Р А Т И.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.